

2,0011/1.

Wyjaśnienia do postanowień Dekretu o miarach o narzędziach mierniczych (POM poz. 2,001/1).

Do art. 14.

Obowiązek legalizowania narzędzi mierniczych w gospodarstwach rolnych.

W niemieckiej instrukcji dla rewizyj policyjnych znajdujemy ¹⁾ następujące wyjaśnienie, stanowiące poniekąd syntezę motywów wyroków sądowych, przytoczonych w tejże instrukcji, a wydanych w tłumaczeniu polskiem staraniem GUM ²⁾. Ze względu, iż polskie i niemieckie prawo o miarach w istotach swych zupełnie zgodnie normują zakres obowiązku legalizowania narzędzi mierniczych, przeto poniższy wykład, doskonale ujmujący istotę rzeczy, będzie cennym wyjaśnieniem w sprawie obowiązku legalizowania narzędzi mierniczych w gospodarstwach rolnych, która to sprawa tak u nas, jak i w Niemczech, często budzi wątpliwości i sprzeczny.

„Czy obrót danego gospodarstwa rolnego jest taki, na który rozciąga się obowiązek legalizowania, nie zależy ani od wielkości posiadłości, ani też od ilości wytwarzanych produktów; obowiązek legalizowania narzędzi mierniczych wynika natomiast z okoliczności następujących:

1) z faktycznego znajdowania się w gospodarstwie narzędzi mierniczych, które przeznaczone są do użytku w danym gospodarstwie rolnem,

2) z tego, że strona uprawia gospodarstwo rolne, jako stałe zajęcie zawodowe, co pociąga za sobą, że takie narzędzia miernicze używane są regularnie, nie zaś tylko do sprzedaży okolicznościowych.

Regularność przemysłu rolnego wynika ze stałego powtarzania się zbiorów. Kiedy więc gospodarstwo rolne jest tak duże, że wystarcza do zaspokojenia potrzeb posiadacza, to przez to samo z warunków już jest użycie regularne narzędzi mierniczych, gdyż jego użytkownik w obecnym stanie kultury zmuszony jest do używania również i innych produktów, a nie tylko tych, które są wytworem własnego gospodarstwa. Będzie więc on regularnie sprzedawał część swoich produktów, aby zaspokoić swoje potrzeby gospodarcze, zebrać gotówkę na podatki i t. p. Tylko wtedy, gdy gospodarstwo rolne jest tak małe, że posiadacz nie jest w stanie pokryć swych potrzeb całkowicie z tego źródła, lecz, aby się utrzymać, musi poszukiwać jeszcze innej pracy zarobkowej (jako wyrobnik, rzemieślnik), może być mowa o zwolnieniu od obowiązku legalizowania. Lecz i tutaj należy zbadać warunki w każdym wypadku poszczególnym. Jeżeli na przykład posiadacz wytwarza pewne produkty w ilości stale przekraczającej zapotrzebowanie własne, jak to ma miejsce przy sprzedaży mleka lub masła, wytworów pszczelnictwa, płodów sadów owocowych czy warzywnych, hodowli świń tuczonych i t. p., to i w tych wypadkach ma miejsce obrót, podlegający obowiązkowi legalizowania narzędzi mierniczych, przy wykonywaniu przemysłu w rozumieniu § 22 ustawy o miarach ³⁾, przyczem obowiązek legalizowania rozciąga się na wszystkie narzędzia miernicze, które przechowywane są w stanie gotowości do użytku przy sprzedaży produktów. Dotyczy to mianowicie duchownych, nauczycieli, leśniczych i t. p., którzy z gruntów służbowych sobie przydzielonych ciągną zarobek uboczny.”

Warszawa, dnia 20 listopada 1929 r.

GŁÓWNY URZĄD MIAR

GUM № 29.II.2346.1.

¹⁾ Anleitung f.d. polizeilichen Revisionen der Messgeräte v. 22 Juli 1925 (Berlin, Springer 1925) Anlage 1. Umfang der Eichpflicht, str. 47.

²⁾ Materiały do wykładni prawa o miarach. Krąg osób, zobowiązanych do legalizowania narzędzi mierniczych. Orzecznictwo sądów niemieckich, dotyczące obowiązku legalizowania narzędzi mierniczych w gospodarstwach rolnych (1922 ÷ 1924).

³⁾ § 22 niem. ustawy o miarach odpowiada art. 23 i 24 naszego Dekretu o miarach.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 16 grudnia 1929 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

Cena 10 groszy.

№ 576

